

Syyskuun 11. vuonna 2001 terroristit kaappasivat neljä reittikonetta Yhdysvalloissa. Kaksi niistä iskeytyi päin World Trade Centerin kaksoistorneja New York Cityssä ja kolmas Pentagoniin Washington D.C.:ssä. Neljännen koneen matkustajat taistelivat kaappajien kanssa, mutta kone rysähti maahan Pennsylvaniassa, surmaten kaikki kyydissä olleet.

Historian tuhoisimmassa terroristihyökkäyksessä maailman korkein rakennus kutistui kivimurskaksi ja lähes 3 000 ihmistä räjähti tai murskautui kuoliaiksi. *The Times* kutsui sitä ”päiväksi, joka muutti nykymaailman”. Toinen sanomalehti julisti: ”Historia ei tule enää koskaan ennalleen”. CNN Time Warnerin kyselyssä kolme kuukautta myöhemmin 73% haastatelluista sanoi: ”Se on muuttanut kaiken ikuisesti”.

Samalla kun media kihisi spekulointeja siitä, miten tällainen saattoi tapahtua ja mitä jälkiseuraukset saattaisivat olla, monet ihmiset esittivät väistämättömän kysymyksen: *Missä Jumala oli syyskuun 11. päivänä?*

Vastaus saattaa yllättää sinut ...

Tri John Blanchard siirtyi kokopäiväiseen kristilliseen palvelukseen, työskenneltyään 13 vuotta Guernseyn siviilihallinnossa ja on nykyään kansainvälisesti tunnettu kirjailija, opettaja ja konferenssi puhuja. Hänen julkaisujaan on painettu lähes 15 miljoonaa kappaletta noin 40:lle kielelle.

 EVANGELICAL PRESS

JOHN BLANCHARD
PALKITUN *USKOOKO JUMALA ATEISTEIHIN* -TEOKSEN KIRJOITTAJA

MISSÄ JUMALA OLI SYYSKUUN 11. PÄIVÄNÄ?

*Missä Jumala oli
syyskuun 11. päivänä?*

John Blanchard

EVANGELICAL PRESS

EVANGELICAL PRESS

Faverdale North Industrial Estate, Darlington, DL3 0PH, England

Evangelical Press USA

P.O.Box 84, Auburn, MA 01501, USA

e-mail: sales@evangelicalpress.org

web: <http://www.evangelicalpress.org>

© Evangelical Press 2002. Kaikki oikeudet pidätetään. Mitään osaa tästä julkaisusta ei saa jäljentää, tallentaa edelleen käsiteltäväksi tai välitettäväksi missään muodossa eikä millään sähköisellä, mekaanisella, kopioivalla, nauhoittavalla tai vastaavalla tavalla, ilman julkaisijoiden ensin myöntämää lupaa.

Ensijulkaisu tammikuussa 2002

Toinen painatus helmikuussa 2002

Kolmas painatus maaliskuussa 2002

Brittiläisen Kirjaston Julkaisutiedon Luettelointi saatavissa

ISBN 0 85234 508 9

Ellei toisin mainita, tämän julkaisun raamatunlainaukset ovat Pyhästä Raamatusta, vuoden 1933/38 käännöksestä (Suomen Piipiseura, Helsinki).
Kaikki oikeudet pidätetään.

Painettu ja sidottu Iso-Britanniassa: Bailes the Printer, Houghton-le-Spring,
Tyne & Wear

Missä Jumala oli syyskuun 11. päivänä?

Muutamit silloin eläneistä aikuisista eivät koskaan unohda, missä he olivat sillä hetkellä kun kuulivat, että Yhdysvaltain presidentti John F. Kennedy oli salamurhattu Dallasissa, Teksasissa, 22. marraskuuta vuonna 1963. Lähes 38 vuotta myöhemmin toinen tapahtuma Yhdysvalloissa jättäisi vielä traumaattisemman vaikutuksen.

World Trade Centerin kaksoistornit hallitsivat 30 vuoden ajan Manhattanin siluettikuvaa, New York Cityn kaupankäynnin sydäntä. Jos otamme lukuun 106 metriä korkean radiomaston pohjoistornin päällä, se oli maailman korkein rakennus. Keskuksen 110 kerrosta tarjosivat yli miljoona neliometriä tilaa, 103 hissiä, 26 kilometriä portaita, 19300 kilometriä sähköjohtoja ja 49000 tonnia ilmastointilaitteita. Syyskuun 11. päivän aamuna vuonna 2001 tuhannet ihmiset virtasivat kaksoistorneihin aloittaakseen työnteon. Se näytti aivan tavalliselta päivältä, mutta noin 500 kilometriä koilliseen uskonnollisten fanaatikkojen koordinoitua ryhmät olivat valmistautumassa murskaamaan tuon harhakuvan.

Pikkutarkasti suunnitellulla operaatiolla he kaappasivat kaksi matkustajakonetta reittilennoilta Bostonista Los Angelesiin. Katkoen elämellisellä tavalla kurkut matkustajilta tai miehistön jäseniltä, jotka yrittivät estää heitä, he ohjasivat Boeing 767- koneet New Yorkiin,

lensivät yli Manhattanin ja suuntasivat lentokoneet World Trade Centeriin kuin ohjukset.

Kello 8.45 tuona kauniina syyskuun aamuna, American Airlines' in lento 11, mukanaan 92 ihmistä, rymähti päin pohjoistornia. Koneen 91000 litraa lentobensiiniä sytytti tuliroihun, joka saavutti arviolta 950 Celsiusasteen lämpötilan. Noin 20 minuuttia myöhemmin – tällä kertaa televisiokameroiden seuraamana – United Airlines' in lento 175, mukanaan 65 ihmistä, hautautui etelätorniin samoin katastrofaalisin seurauksin.

Tornien yläkerroksiin ilmestyi ammottavia reikiä, valtaviin tulipallojen ja suunnattomien mustien savupilvien vapautuessa, peittäen kaupungin tuhkaan. Pöydät, tuolit, arkistokaapit ja tietokonelaitteistot, yhdessä ihmisruumiiden ja ruumiinosien kanssa räjähtivät tai ikään kuin imaistiin ulos rakennuksesta ja satoivat ”kuin lennätinnauha” alas kaduille. Kauhistuneet työntekijät särkivät ikkunoita ja heittäytyivät ulos. Eräs silminnäkijä kertoi nähneensä ainakin neljäntoista ihmisen leijuvaan alas kuin räsynuket. Mies ja nainen tulivat alas käsi kädessä viuhuen kuolemaansa.

Vajaan tunnin päästä osumastaan, etelätorni sortui maan tasalle metalli-, betoni- ja lasipilvessä, muodostaen valtavan sienipilven keltaista pölyä. Noin 30 minuuttia myöhemmin pohjoistorni romahti, saaden aikaan niin massiivisen ja sankan pölypilven, että se peitti auringon näkyvistä.

Tässä *Economist*- lehden kutsumassa ”sanoinkuvaamattomassa rikoksessa”, yksi maailman mahtavimmista rakennuksista oli kutistettu kahdeksi rosoiseksi tumpiksi. Se näytti kytevän kivimurskan jättiläismäisestä vuoresta esiin työntyvältä, kuin jonkin muinaisen katedraalin rauniolta. Siitä oli tullut hirveä hautakivi lähes 3000 miehen, naisen ja lapsen ruumiiden päälle - niiden, jotka olivat olleet rakennuksessa tai lähellä sitä, kun terroristit iskivät. Tapahtuma oli niin kauhistuttava, että se käytännöllisesti katsoen jätti varjoonsa uutisen, että kolmas kaapattu lento oli ohjattu Pentagoniin, Washington DC:ssa, surmaten lähes 200 ihmistä, ja että neljäs oli pudonnut alas lähellä

Pittsburghia, Pennsylvaniassa, vaatien 45 henkeä. Se oli kansakunnan historian verisin päivä sitten Kansallissodan, joka päättyi vuonna 1865, ja kaikkein murhaavin ja tuhoavin terrori-isku, minkä maailma on koskaan kokenut.

Britanniassa, *The Times*-lehti kutsui sitä ”tragediaksi, joka jännitti inhimillisen ymmärryksen kyvyt katkeamispisteeseen”. Kaksoistornit oli suunniteltu edustamaan ihmisen uskoa humanisuuteen, mutta eräs sanomalehti sanoi, että tuolla terrori-iskulla, ”Amerikan uskon maaperä on tuhottu”. *The Times*’in pääartikkeli oli otsikoitu, ”päivä, joka muutti nykyaikaisen maailman”, kun taas *Daily Mail*’in kolumnisti kirjoitti, ”historia ei tule enää koskaan ennalleen”.

Muutamassa tunnissa media tulvi kysymyksiä. Miten tällaista saattoi ylipäänsä tapahtua? Miksei USA:n tiedustelupalvelu osannut aavistaa tapahtumaa, jonka suunnittelun on täytynyt kestää kuukausia? Kuka oli vastuussa hyökkäyksen pääsuunnitelmasta? Mitä voitaisiin – tai pitäisi – tehdä heidän rankaisemisekseen ja miten estää tällaista enää koskaan tapahtumasta?

Ateisteilla ja agnostikoilla – ja miljoonilla ihmisillä, jotka eivät olleet kumpiakkaan – oli toinen, vielä perustavampaa laatua oleva kysymys, ja eräs *Daily Telegraph*’in lukija esitti sen: ”Kuinka kukaan voi väittää, että tämä on sitä mitä hänen Jumalansa uskoo olevan soveliasta käyttäytymistä?” Muutamassa päivässä, useissa eri tilanteissa, minua ahdistettiin saman kysymyksen hienosäädetyllä versiolla: ”Missä Jumala oli, kun terroristit iskivät Amerikkaan?” Kysymys on väistämätön ja peruste sille löytyy tuhansien vuosien takaa. Se voidaan esittää lyhyesti näin:

1. Jos Jumala olisi kaikkivoimainen, hän voisi estää pahan ja kärsimyksen.
2. Jos hän olisi rakastava, hän haluaisi estää ne.
3. Paha ja kärsimys ovat olemassa.
4. Jumala on siksi voimaton, rakkaudeton tai olematon.

Filosofi Alvin Plantinga kutsuu tätä ”ainoaksi varteenotettavaksi todisteeksi Jumalaa vastaan”, ja useimmat ihmiset, jotka kieltävät tai epäilevät Jumalan olemassaoloa, yhtyvät tähän väittämään. Saatat olla yksi heistä.

Riekaleiksi revitty

Perustava tosiasia, joka vesittää koko tuon väittämän on kiistämätön: paha ja kärsimys ovat maailmanlaajuisia elämän tosiasioita, jotka raa’alla tavalla vahvistavat, että elämme paikassa, jota joku on kutsunut ”riekaleiksi revytyksi maailmaksi”.

Luonnonmullistukset

Maanjäristykset, tulivuoren purkaukset, tulvat, pyörremyrskyt, hyökyaallot, tulipalot ja muut luonnonmullistukset ovat tappaneet tai vahingoittaneet miljoonia ihmisiä - usein pyyhkäisten mennessään valtavia ihmismääriä muutamassa tunnissa. Yli miljoona ihmistä kuoli, kun Kiinan Hwang-ho -joki tulvi yli äyräidensä vuonna 1887. Samassa maassa noin 200 000 tuhoutui maanjäristyksessä Kansun maakunnassa vuonna 1920. Vuonna 1998 hukkui 12000 ihmistä ja miljoonat jäivät kodittomiksi kun vuosisadan myrskyksi nimetty pyörremyrsky Mitch iski Väli-Amerikkaan. Kuinka kaikkivoimainen Jumala voi sallia luomuksensa päästä valloilleen tällä tavoin?

Onnettomuudet

Huhtikuun 14. vuonna 1912, brittiläinen valtamerialus *Titanic*, silloin suurin liikkuva ihmisen milloinkaan tekemä esine, törmäsi neitsytmatkallaan jäävuoreen Pohjois-Atlantilla, ja upposi vieden mukanaan noin 1500 ihmishenkeä. Väitettiin sen olleen niin hyvin rakennettu, ettei ”itse Jumalakaan voisi hukuttaa tuota laivaa”.

Lokakuun 21. vuonna 1966, pitkään jatkuneen sateen irrottama kuonakasa vyöryi walesilaisen kylän Aberfanin alakouluun ja tukehduutti kuoliaaksi viisi opettajaa ja 109 lasta.

Huhtikuun 26. vuonna 1986 ydinreaktori Ukrainan Tsernobylin kaupungissa halkesi kahdessa räjähdyksessä, joiden kuolonuhrien määrä saattaa olla 300 000, ja jonka seuraukset saattavat kestää jopa 200 vuotta poistuakseen.

Nämä kolme tragediaa edustavat lukemattomia muita: lentokoneet putoavat, junat suistuvat raiteiltaan, ajoneuvot törmäävät, laivat katoavat merellä, rakennukset sortuvat, sillat hajoavat, puut kaatuvat, koneviat aiheuttavat onnettomuuksia. On aikoja, jolloin koko maailma näyttää kuin suunnattomalta ”onnettomuuksien ja hätätilojen tuotantoyksiköltä”, ja jokainen päivä lisää tapaturmaisesti kuolleiden tai vahingoittuneiden määrää. Johtaako rakastava, välittävä Jumala tätä silpomista?

Sisäiset uhkat

Planeettamme kykenee täyttämään kaikki perustarpeemme, mutta se myös kuhisee asioita, jotka voivat tuhota meidät täydellisesti - myrkyllisestä kasvillisuudesta tappajahaihin, puhumattakaan lukemattomista bakteereista ja viruksista, jotka ovat kykeneviä turmelemaan, silpomaan tai tuhoamaan meidät. Jopa hengittämämme ilma on toisinaan saastunut mitä erilaisimmista henkeä uhkaavista aineista. Onko Jumala tarkoituksellisesti asettanut kaikki nämä uhkat?

Ihmisten väliset selkkaukset

On arvioitu, että viimeisen 4000 vuoden aikana on eletty alle 300 vuotta ilman merkittävää sotaa. Viime vuosisadan oletettiin olevan ennennäkemättömän rauhan ja hyvinvoinnin aikaa, mutta vuonna 1967 Britannian puolustusministeri kutsui sitä ”historian väkivaltaisimmaksi vuosisadaksi”. Hän oli oikeassa. Kolmekymmentä miljoonaa ihmistä kuoli ensimmäisessä maailmansodassa, kun taas toisen maailmansodan lukemat

ovat niin suunnattomat, ettei niitä ole koskaan tarkasti laskettu. Lukemattomia muita tapettiin julmasti Venäjällä ja Itä-Euroopassa marxilais-leniniläisen kommunismin nousun aikana. Oli ajanjakso, jolloin Mao Tse Tungin kommunistisen vallankumouksen vastustajia tuhottiin Kiinassa 22000 hengen kuukausivauhtia. Pol Pot teurasti yli 1,5 miljoonaa kamputsealaista alle kahdessa vuodessa. Vuonna 1994 huhtikuun 7. päivästä alkaen, yli 500 000 ruandalaista murhattiin villissä kansallissodassa hutujen ja tutsien välillä kuudessa viikossa. Voisiko rakastava Jumala sallia sellaisia joukkoverilöylyjä?

Ajan hammas

Näiden vaarojen ja tuhojen lisäksi me kaikki taistelemme häviöksemme päättyvää sotaa fyysistä, psyykkistä ja psykologista rappeutumista vastaan. Ei edes tänä elinsiirtojen, mikrokirurgian, geenimanipulaation ja ihmelääkkeiden aikakautena kukaan voi pyristellä vastaan. Kun bisnespamppu Sumner Redstone, jonka *Forbes* -lehti arvioi Amerikan 18. rikkaammaksi mieheksi, kertoi *Daily Telegraph* -lehdessä heinäkuussa 2001, ”kuolema ei kuulu ohjelmaani”, hän leikitteli totuuden kanssa. Eläminen on kuoleamisen prosessia, ja säännöllinen harjoittelu, kurinalainen syöminen, kunto-ohjelmat ja paras lääkehoitokin voivat ainoastaan viivästyttää sitä väistämätöntä, joka kohtaa 260 000 ihmistä tänään. Onko tämän surkean kuvan maalannut rakastava Jumala, josta Raamatussa on sanottu, ”mitä ikinä hän tahtoo, sen hän tekee” (Psalmi 115:3)?

Jumalan hautakivikö?

Nämä ovat eräitä ateismin vahvimpia todisteita, mutta yli 60 vuoden ajan on yhtä tiettyä tapahtumaa käytetty enemmän kuin mitään muuta uhmaamaan ajatusta kaikkivoimaisesta, rakkaudellisesta Jumalasta – Holokaustia.

Kun saksalainen diktaattori Adolf Hitler valmistautui rakentamaan kolmatta valtakuntaa, hänen suunnitelmansa sisälsivät arjalaisen ”superrodun” perustamisen. Saadakseen tämän aikaan, hän päätti hankkiutua eroon kaikista, jotka tuskin antaisivat minkäänlaista arvokasta panosta maailmalle, joka olisi vapaa inhimillisestä heikkoudesta, sisältäen sen mitä hän kutsui ”tajunnan ja moraalisuuden tyhmiksi ja halventaviksi harhakuvitelmiksi”. Fyysisesti heikot ja psyykkisesti epävakaaat olivat ilmiselviä kandidaatteja eliminoitaviksi, mutta hänen pääkohteenaan olivat juutalaiset (Hitler kutsui heitä ”ihmisbakteereiksi”) ja sodan loppuun mennessä kuusi miljoonaa heistä – kolmasosa koko maailman juutalaisväestöstä – oli tuhattu. Vaikutus ihmisten ajatusmaailmaan on ollut sellainen, että eräs kirjoittaja kirjoitti, ”väite Jumalan olemassa oloa vastaan voidaan esittää lyhyesti yhdellä sanalla: Holokaust.”

Se tuhosi varmasti monen uskon. Juutalainen kirjailija Elie Wiesel selviytyi Birkenau keskitysleiriltä, ja voimakkaassa kirjassaan *Yö*, hän kuvailee muutamia sen kauhuista – lapsia hangottiin kuin olkipaaleja, lapsia katsomassa toisten lasten hirttämistä, ja hänen äitinsä sekä muita oman perheensä jäseniä heitettyinä valtavaan sulatusuuniin, jonka polttoaineena olivat ihmisruumiit. Erään hirttojakson aikana Wiesel kuuli jonkun vaikeroivan: ”Missä on Jumala? Missä hän on? Missä hän voi olla nyt?” Kun se kaikki oli ohi, Wieselin oma vastaus oli, että Birkenau ”murhasi minun Jumalani ja sieluni ja muutti unelmani tomuksi”.

Amerikkalainen lakimies Edward Tabash kuuluu sukuun, jossa on viisi katkeamatonta sukupolvea ortodoksijuutalaisia rabbeja, mutta Holokaust vaati kahden hänen perheensä jäsenen elämän ja muutti hänet kiihkeäksi ateistiksi, joka on valmis haastamaan Jumalan kasvoista kasvoihin. Väittelyssä Kaliforniassa hän sanoi: ”Jos Raamatun Jumala on todella olemassa, haluan haastaa hänet oikeuteen välinpitämättömyydestä, maailmankaikkeuden ohjauspyörän taakse nukahtamisesta silloin, kun isoisäni ja setäni kaasutettiin kuoliaiksi Auschwitzissa.”

Muut ateistit ovat samaa mieltä, ja viittaavat erääseen tiettyyn syyhyn niin tehdessään: kuten kaikki nimensä arvoiset juutalaiset, he eivät

ainoastaan usko, että Jumala on elävä todellisuus, vaan että he ovat hänen valittu kansansa - missä heidän Jumalansa oli, kun heitä systemaattisesti tuhottiin? Mitä hän teki niiden kolmen vuoden aikana, jolloin juutalaisia miehiä, naisia ja lapsia kaasutettiin 24 tuntia päivässä Auschwitzin, Belsenin ja Dachauin keskitysleireillä ja muualla? Missä Jumala oli kun natsivanginvartijat heittivät vauvoja ja pieniä lapsia ihmisrasvasta kiehuviin ojiin mieluummin, kuin hukkasivat aikaa kaasuttaakseen heidät? Missä Jumala oli, kun teurastettujen jäännöksiä pengottiin kuin tunkiota – tukka leikattuna murhaajien tyyntytytteiksi, tatuoitu nahka nyljettynä pois ja kuivattuna lampunvarjostimeksi, ja hampaiden kultapaikat revittyinä pois arvoesineiksi? Holokaust- aiheen kanssa painittuaan juutalainen kirjailija Richard Rubenstein kirjoitti, ”me seisomme kylmässä, hiljaisessa, tunteettomassa kosmoksessa, jota ei ohjaa mikään omien voimavarojemme ulkopuolella oleva voima. Auschwitzin jälkeen, mitä muuta juutalainen voi sanoa Jumalasta?”

Saatat olla samaa mieltä – mutta eräs Auschwitzista selviytynyt tuli aivan toisenlaiseen johtopäätökseen. *The Times*- lehden lainaamana hän kertoi, ettei edes kertaakaan asettanut kyseenalaiseksi Jumalan toimintaa (tai näkyvää toimimattomuutta) silloin kun hän oli sisällä: ”Koskaan ei tullut mieleeni yhdistää kokemiamme kauheuksia Jumalaan – syyttää häntä tai uskoa häneen vähemmän, tai lakata uskomasta häneen kokonaan siksi, ettei hän tullut apuumme. Jumala ei ole meille sitä velkaa, eikä mitään. Me olemme velkaa elämämme hänelle. Jos joku uskoo, että Jumala on vastuussa 6 miljoonan kuolemasta siitä syystä, ettei hän jotenkin tehnyt jotain pelastaakseen heidät, hänen ajatuksensa ovat peruutusvaihteella.”

Tämä Holokaustista selviytynyt ei ole huijari eikä hullu. Hän puhuu sydämestään lukemattomien muiden puolesta, jotka sanoisivat, että heidän kärsimyksen kokemisensa on pikemminkin vahvistanut kuin heikentänyt heidän uskoaan Jumalaan ja antanut heille johdonmukaisen selvän käsityksen pahasta ja sen seurauksista. Ennen kuin tutkimme, miten he voivat ajatella niin, minulla on muutama kova kysymys niille,

jotka näkevät Holokaustin Jumalan hautakivenä - rujona todistuksena tosiseikalle, että käsite rakastavasta Luojusta, joka hallitsee maailmankaikkeutta, on kuollut ja haudattu.

Mikä ongelma?

Mitä todennäköisimmin Holokaust nostaa kysymyksiä Jumalaan uskovia vastaan, *mutta miksi sen pitäisi aiheuttaa mitään ongelmaa ateistille?* Jos brittiläinen filosofi Bertrand Russell oli oikeassa hylätessään ihmisen ”omituisiksi onnettomuudeksi seisovassa vedessä”, miksi sillä pitäisi olla vähääkään merkitystä, päättyvätkö elämät hitaasti vai yhtäkkiä, rauhallisesti vai tuskaisesti? Jos ateisti, kuten Oxfordin professori Peter Atkins, on oikeassa kutsuessaan ihmiskuntaa ”vain hituseksi limaa planeetalla”, miksi meidän tulisi olla etäisesti huolissamme 6 miljoonan juutalaisen systemaattisesta teurastuksesta? Saammeko traumoja, kun näemme limaa tallattavan tai lapioitavan viemäriin?

Brittiläinen antropologi Sir Arthur Keith sanoo, että Hitler ”tietoisesti pyrki saattamaan saksalaisten toiminnan samansuuntaiseksi ateistisen evoluution teorian kanssa”. Koska kaikki ateistit ovat evolutionisteja, tämä on erittäin kiusallista heille, koska evoluutio sanoo, että ihmiskunta on yksinkertaisesti lukemattomien kemiallisten ja biologisten onnettomuuksien lopputulos. Jos tämä on totta, kuinka ihmisillä voi olla mitään persoonallista arvoa, ja miksi meidän pitäisi olla millänsäkään, jos joku hallinto hävittää näitä miljoonissa? Nykyajan amerikkalainen kirjailija Henry Morris kirjoittaa, ”Darwinin biologisesta teoriasta Hitler löysi kaikkein voimakkaimman aseensa ihmisarvoja vastaan”, kun taas eräs Auschwitzista selviytynyt sanoo, että sen kaasukammiot ”olivat sen teorian äärimmäinen seuraus, että ihminen ei ole mitään muuta kuin perinnöllisyyden ja ympäristön tuote.”

Miksi Holokaustin pitäisi aiheuttaa mitään *eettisiä* ongelmia ateistille? Jumalattomassa maailmankaikkeudessa se, mitä yksi ”eläin”

tekee toiselle ”eläimelle”, on moraalisesti asiaankuulumatonta – tehden Holokaustin suosimisen yhtä helpoksi kuin sen tuomitsemisenkin. Vaikkakin se aiheutti kauhistuttavia fyysisiä, psyykkisiä ja emotionaalisia tuskia ja kärsimyksiä, *ateismi ei voi millään tavoin julistaa sen olevan pohjimmiltaan väärin*, koska absoluuttisen, ylivoimaisen etiikan puuttuessa sana ”väärin” on merkityksetön. Jos elämme maailmassa, jossa kaikki voidaan selittää fysiikalla, kemialla ja biologialla, asiat joita kutsumme ”hyväksi” ja ”pahaksi” ovat vain persoonatonta, arvotonta dataa ilman selitystä. Jollei Jumalaa ole, ei ole mitään universaalia moraalilakia, ja jollei sellaista lakia ole, mikään ei ole pohjimmiltaan hyvää tai pahaa. Perin juurin ateisti - kuten Oxfordin eläintieteilijä Richard Dawkins tunnustaa tämän silmääkään räpäyttämättä ja sanoo, että me elämme maailmankaikkeudessa, jossa ei ole ”suunnitelmaa, tarkoitusta, pahaa eikä hyvää - vain sokeaa, säälimätöntä välinpitämättömyyttä”. Voitko hyväksyä tämän, ja lakaista syrjään Holokaustin tarkoituksettomana tapauksena tarkoituksettomassa maailmassa?

Jotkut ihmiset näkevät moraaliset arvot sosiaalisena sopimuksena tarkoituksenaan tuottaa sitä mitä tavallisesti kutsutaan ”parhaaksi hyväksi mahdollisimman paljosta”, mutta Hitler olisi ilmoittautunut mukaan tuon idean kannattajaksi sekunnissa! Lopulta hän oikeutti juutalaisten, romaanien, psyykkisesti epävakaiden ja muiden hävittämisen superrodun pitkän tähtäimen suunnitelmassa - rodun joka lopulta dominoisi maailmaa.

Nämä ovat mutkikkaita alueita ateistille, koska kuten nykypäivän ajattelijat Ravi Zacharias tähdentää, Holokausti oli ”Jumalasta luopumisen luonnollista seurausta”. Vaikka Hitler kasvatettiin roomalaiskatolisessa kirkossa ja piti muodolliset siteensä kirkkoon poliittisista syistä, hän hylkäsi kaikki halunsa uskoon jo nuorella iällä. Hän kuvasi itseään ”täydelliseksi pakanaksi”, ja kutsui kristillisyyttä ”kovimmaksi iskuksi ihmisyyttä vastaan”. Jokaisen rehellisen ateistin on myönnettävä, ettei hänellä ole vastauksia Holokaustin kysymyksiin, mutta rehellisen ja johdonmukaisen pitäisi havaita, *ettei hänellä ole mitään syytä tai pohjaa esittää niitä ollenkaan*. Johdonmukaisesti, paha ja kärsimys ovat ongelmia ainoastaan niille, jotka uskovat Jumalaan.

Kolikon toinen puoli

Toinen särö ateistin maailmankuvassa on, että johdonmukaisesti ajatellen hänellä ei ole ongelmia pelkästään pahuuden olemassaolon kanssa, vaan *hyvyyden*. Maailmankaikkeudessa, joka voidaan selittää puhtaasti fysiikan, kemian ja biologian termein, ”hyvästä” tulee yhtä merkityksetöntä kuin ”pahastakin”. Jos olet ateisti, miten selität hyvyyden, rakkauden, ystävällisyyden, jalouden tai sympatian? Ateistit ovat selkeästi *kykeneviä* kaikkiin näihin, mutta jos ihmiset ovat vain kokoelmia luista, verestä ja kudoksesta, mitä nämä asiat *tarkoittavat* ja miksi niissä on mitään hyvettä? (mietipä, mitä ”hyve” tarkoittaa?) Kun Richard Dawkins tunnustaa, että ”universaali rakkaus ja lajien yleinen hyvinvointi kokonaisuudessaan ei yksinkertaisesti synnytä mitään evolutionistista järkeä”, hän on vahvistamassa, ettei persoonalliseen moraalisuuteen voi tulla persoonattomasta maailmankaikkeudesta. Kuinka voimme hypätä atomeista etiikkaan ja molekyyleistä moraalisuuteen? Jollemme ole mitään muuta kuin geneettisesti ohjelmoituja koneita, kuinka voimme tuomita minkään olevan ”pahaa”, tai suositella mitään ”hyväksi”? Miksi meidän pitäisi olla huolissamme oikeudenmukaisuudesta, kohtuullisuudesta, tai kokea mitään velvollisuutta kohdella toisia arvokkaasti ja kunnioittaen?

Joskus ihmiset reagoivat tragediaan kysymällä, ”miten voi olla olemassa oikeudenmukainen Jumala?”, mutta kysymys on loogisesti säröillä. Mistä nämä ihmiset saavat ajatuksen asioista, jotka ovat oikeudenmukaisia tai epäoikeudenmukaisia? Ilman absoluuttisen oikeudenmukaisuuden Jumalaa, sanat kuten ”oikeudenmukainen” ja ”epäoikeudenmukainen” ovat ilman moraalista sisältöä ja ovat parhaimmillaankin vain henkilökohtaisia mielipiteitä ja pahimmillaan merkityksettömiä.

Kaukana siitä, että moraaliset ongelmat eliminoisivat Jumalan olemassaolon, ymmärryksemme oikeista tai vääristä, kohtuullisista tai kohtuuttomista, oikeudenmukaisista tai epäoikeudenmukaisista asioista tarjoavat vahvan johtolangan, että on olemassa jokin ihmeellinen

mittapuu, joka vaikuttaa meihin kaikkiin. Kuten filosofi Alvin Plantinga osoittaa, ateistit alkavat ymmärtää tämän: ”Nykyään, toisin kuin 20-25 vuotta sitten, useimmat [ateistit] ovat tunnustaneet, että itse asiassa ei ole olemassa mitään yhteensopimattomuutta kaikkivoivan, kaikkialla läsnä olevan ja täydellisesti hyvän Jumalan olemassaolon ja maailmassa olevan pahan olemassaolon välillä.” Olitko käsittänyt, että pahan olemassaolo osoittaa *kohti* Jumalan olemassaoloa, ei pois päin siitä?

Tosiasioden kohtaaminen

Raamatun Jumalaan uskova ei voi millään keinoin välttää aihetta paha ja kärsimys, mutta ennen kuin tutkimme mitä Raamattu sanoo aiheesta, meidän täytyy naulata kiinni muutamia perusasioita.

- Vaikka planeettamme tarjoaa riittävästi ruokaa meille 6 miljardille ihmiselle, joka vuosi miljoonat kuolevat nälkään luonnonvarojen väärinkäyttömme tai huonon hoidon takia sekä diktatoristen hallintojen häijyjen politiikoiden vuoksi, samalla kun itsekäs ilmankin tuhoaminen johtaa monien muiden tuskiin ja kuolemiin. Voimmeko syyttää Jumalaa tästä?
- Usein kärsimys johtuu inhimillisestä erehdyksestä tai epäpätevyydestä. *Titanic*'in omistajat vähensivät pelastusveneiden määrää suositellusta, jottei laivan kansi olisi vaikuttanut sekaiselta. Aberfanin tutkimukset viittasivat pistävästi niiden ”huolimattoman typerään tekoon”, jotka kokosivat kuonakasan virran ylle. Kansainvälinen Atomitutkimustoimisto syytti ”puutteellisia turvallisuusjärjestelyjä” Tsernobylin onnettomuudesta. Vaikka jättäisimme ottamatta huomioon ne monet miljoonat, jotka ovat kuolleet tai haavoittuneet sotilaskonflikteissa ja yksityisissä väkivallan teoissa, nämä esimerkit ovat riittäviä osoittamaan,

että ihminen itse on suoraan vastuussa suuresta osasta ihmiskärsimyksiä. Kuinka voisimme panna Jumalan syytettyjen penkille?

- Suuri osa ihmiskärsimystä on itse aiheutettua. Tupakoitsijat, jotka eivät välitä terveydellisistä varoituksista ja vammautuvat keuhkosityöpään tai sydänsairauteen, alkoholistit jotka kärsivät maksakirroosista, huumeiden orjat ja varomattoman seksin jälkeen AIDS:iin kuolevat ovat ilmeisiä esimerkkejä. Niitä ovat myös suursyömärit, joiden terveys pettää, työnarkomaanit jotka ajavat itsensä fyysisesti tai henkisesti rikki, ja lukemattomat ihmiset jotka kärsivät vakavista sairauksista tukahdutetun vihan, kiukun, katkeruuden ja kateellisuuden suorina seurauksina. Voimmeko vakavissamme syyttää Jumalaa heidän käytöksestään?

Yhteys väärin tekemisen ja sen seurausten välillä on niin selvä, että meidän täytyy mennä henkilökohtaiselle tasolle juuri nyt. Ravi Zacharias kertoo eräästä keskustelusta, joka hänellä ystävineen oli erään Amerikan suurimman rakennuspohatan kanssa, joka tahtoi tietää miksi Jumala oli hiljaa, kun maailmassa oli niin paljon paha. Eräänä hetkenä joku kysyi häneltä, ”koska paha näyttää vaivaavan teitä niin paljon, olisin kiinnostunut tietämään mitä olette tehneet sille pahalle jonka näette itsessänne.” Siinä oli silloin hetki, jota Zacharias kutsui termillä ”punastunut hiljaisuus”. Miten sinä olisit vastannut? Oletko armottomasti tekemässä kaiken voitavasi kitkeäksesi elämästäsi kaiken, jonka havaitset olevan vähemmän kuin täydellistä?

Hämärä heijastus

Kun käännyimme Raamatun puoleen, ensimmäinen asia jonka huomaamme on, että kaikkea muuta kuin antamalla liukkaita ja helppoja

vastauksia pahan ja kärsimyksen nostamiin kysymyksiin, se vahvistaa, että meidän kaikkien on otettava laskuissamme huomioon ”laittomuuden salaisuus” (2 Tessalonikalaiskirje 2:7). Ensi silmäyksellä tämä saattaa näyttää aiheen kiertämiseltä, mutta ei ole mitään loogista perustusta olettaa, että Jumala on meille velkaa yksityiskohtaisen selityksen kaikesta mitä maailmassa tapahtuu – ja jättäminen meidät kysymyksinemme ei ole samaa kuin pimeään jättäminen. Raamattu vahvistaa, että tässä elämässä, ”nyt me näemme kuin kuvastimessa vain kehnon heijastuksen” (1 Korinttolaiskirje 13:12, engl. käännös). Miksi tämän pitäisi yllättää meidät, tai saada meidät päätyämään päätökseen, että Jumalaa ei ole? Kuinka me voisimme tietää kaikki vastaukset, jollei meillä ole täydellistä tietämystä kaikesta? Niin sanominen, että jollemme näe koko kuvaa, silloin *ei ole mitään kuvaa*, ei ole älykkyyttä vaan ylimielisyyttä.

Paavalin päivinä peilit tehtiin kiillotetusta metallista, joka antoi jotensakin hämärän kuvan; mutta se silti antoi jotakin viitettä siitä, mitä se heijasti. Pahan ja kärsimyksen aiheessa – jopa vahvimman Jumalaan uskovan on myönnettävä, että on olemassa arvoituksia, harmaita alueita ja vastaamattomia kysymyksiä. Niin sanominen, että jokin on salaperäistä, ei ole sanomista ettemme voisi tietää mitään siitä, ja voimme nyt ryhtyä tarkastelemaan muutamia Raamatun opetuksia aiheesta. On vain yksi kohta mistä aloittaa.

Tahrattu planeetta

Artikkeli *The Times* -lehdessä kysyi kerran, ”mikä maailmassa on vialla?” Kirjeenvaihdossa joka seurasi, lyhyin kirje oli ylivoimaisesti paras:

Vastauksena kysymykseenne, ”mikä maailmassa on vialla?” – minä olen.

Uskollisesti teidän,
G. K. Chesterton

Tunnetun brittiläisen kirjailijan tunnustus tuntuu tutulta; etsiessämme syyllistä pahaan ja kärsimykseen, kukaan ei ole sellaisessa asemassa, että voisi suunnata syyttävän sormensa Jumalaa kohti.

Raamattu kertoo, että kun Jumala loi maailman, se oli täysin tahraton, heijastaen hänen omaa, täydellistä luontoaan: ”Ja Jumala katsoi kaikkea, mitä hän tehnyt oli, ja katso, se oli sangen hyvää.” (1 Mooseksen kirja 1:31). Hänen täydelliseen maailmaansa sisältyi ihmisluonto, poiketen kaikesta muusta luomakunnasta: ”Ja Jumala loi ihmisen omaksi kuvaksensa” (1 Mooseksen kirja 1:27), lause joka kertoo ainakin kolme asiaa ihmisestä.

1. Hänet luotiin persoonalliseksi olennoiksi, kykeneväksi elävään suhteeseen Luojansa ja toisten ihmisten kanssa.
2. Hänet luotiin moraaliseksi olennoiksi, jonka tajunta luonnostaan oli tietoinen oikean ja väärän välisestä erosta.
3. Hänet luotiin rationaaliseksi olennoiksi, ei pelkästään kykeneväksi ajattelemaan, tekemään johtopäätöksiä ja järkeviä päätöksiä, vaan erityisesti tekemään moraalisia valintoja. Vaikkakin moraalinen täydellisyys asetettiin häneen luomisessa, hän ei ollut robotti, ohjelmoituna tekemään mitä tahansa Jumala saneli. Sen sijaan hänellä oli kyky totella Jumalaa ja vapaus olla tottelematta.

Tämä täydellisyyden tila jatkui jonkin aikaa, mutta kerran luotu enkeli tai henki nimeltä Saatana, joka oli kapinoinut Jumalan auktoriteettia vastaan, vietti Adamin ja hänen vaimonsa Eevan olemaan uskomatta Jumalaa ja tottelematta hänen selkeitä ohjeitaan. Sillä hetkellä kun he tekivät niin, ”synti tuli maailmaan” (Roomalaiskirje 5:12) – katastrofaalisiin seurauksiin.

- Ihmisen suhde Jumalaan, joka oli pohjautunut hänen täydellisen tahtonsa ehdottomaan kuuliaisuuteen, oli särjetty. Ihminen säilytti

hengellisen luontonsa, mutta menetti hengellisen elämänsä. Hän säilyi persoonana, mutta menetti dynaamisen yhteyden Luojaansa.

- Hän menetti viattomuutensa ja moraalisesti vapaan tahtonsa, ja hänen luontonsa joutui jumalattomien ajatusten, asenteiden ja taipumusten vaikutusten alaiseksi.
- Hänen oma persoonallisuutensa raunioitui. Hän menetti itseluottamuksensa ja ensimmäistä kertaa hän tiesi, miltä tuntui olla syyllinen, vieraantunut, häpeissään, levoton ja pelokas.
- Hänen vuorovaikutussuhteensa myrkyttyivät epäluuloista, epärehellisyydestä, epäluottamuksesta ja tarpeesta oikeuttaa toimiaan.
- Hänen ruumiinsa tuli alttiiksi rappeutumiselle, sairaudelle ja kuolemalle, asioille joita ei ollut koskaan asetettu ihmisen alkumuotoon.

Kaksi asiaa tuovat ihmisen kapinoinnin historian aivan ajan tasalle. Adam teki syntiä koko ihmisrodun edustavana päänä ja koska ihmisyyys on koossa pysyvä kokonaisuus, hän veti koko lajin perässään: ”yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan, ja synnin kautta kuolema, niin kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, koska kaikki ovat syntiä tehneet” (Roomalaiskirje 5:12). Tähän liittyy kiinteästi se tosiasia, että Adam alkoi saada lapsia syntiin lankeamisensa *jälkeen*, ja lapsi ”oli hänen kaltaisensa, hänen kuvansa” (1 Mooseksen kirja 5:3). Kuten joen lähteeseen tyhjennetty myrky, Adamin saastunut ja turmeltunut luonto on siirtynyt jokaiselle seuraavalle sukupolvelle, ja koko ihmiskunta on kiinni tuossa virrassa. Sinä ja minä emme aloittaneet elämäämme moraalisen neutraalisuuden tilassa, vaan synnillisin taipumuksin ja haluin, jotka vain odottivat pääsevänsä esille sanoin, ajatuksin ja teoin. Eikö oma kokemuksesi vahvista tämän?

Kapina äärettömän hyvyuden, pyhyiden ja totuuden Jumalaa vastaan on ehdottomasti paha, ja seuraukset olivat niin kauaskantoiset, että koko kosmos siirrettiin paikaltaan, josta seurasi, että ”koko luomakunta

yhdessä huokaa ja on synnytystuskissa hamaan tähän asti;” (Roomalaiskirje 8:22). Maailma nykyään ei ole alkuperäisessä muodossaan, vaan synti on radikaalisesti raunioittanut sen, ja me elämme, niin kuin joku on sanonut, ”tahratulla planeetalla”. Maanjäristykset, tulivuorenpurkaukset, tulvat ja pyörremyrskyt olivat tuntemattomia ennen kuin synti tuli maailmaan, ja kärsimys ja kuolema mitä nämä aiheuttavat johtuvat siitä, mitä brittiläinen kirjailija Stuart Olyott kutsuu ”Jumalan syväksi halveksimiseksi”, ihmisen kapinasta Luojansa käskyvaltaa vastaan.

Iso kysymys tällä kohtaa on, miksi Jumalan piti ottaa niin ilmeinen riski antamalla ihmiselle moraalisen vapauden alkujaankaan. Mikä tahansa vastaus olisikin, ei edes kaikkivoimainen Jumala voi antaa ihmiselle vapautta ja samanaikaisesti taata, että hän käyttäisi sitä viisaasti. Henkilö, joka on vapaa ja samalla ei-vapaa, on sanonnan ristiriitaisuus; ei edes Jumala voi lahjoittaa ja pidättäytyä antamasta vapautta yhdellä ja samalla hetkellä. Silti sen kieltäminen, etteikö Jumala olisi voinut järjestää asioita niin kuin Hän teki, menee liian pitkälle, sillä Raamattu sanoo, että hänen viisautensa ja rakkautensa ovat äärettömiä ja että ”Jumalan tie on nuhteeton” (Psalmi 18:30).

Voimmeko mitenkään todistaa, että Jumala teki väärin antaessaan ihmiselle moraalisen valinnan vapauden? Olisivatko luomaan kykenevät robotit olleet viisaampia? Kuinka voisimme tietää Jumalan syyt ja tarkoitukset, elleimme tiedä kaikkea niin kuin hän tietää? Kirjassaan *Kuinka kauan, oi Herra?*, amerikkalainen kirjailija Don Carson kirjoittaa, että Jumalan tapa toimia ”haastaa meidät yrittämään aiheellisesti kesyttää se”, ja lisää, ”En tarkoita, että se olisi epäloogista; tarkoitan, ettemme tiedä tarpeeksi kyetäksemme purkamaan sen ja kesyttääksemme sen.” Rajallisina, langenneina luotuina meidän on parasta niellä ylpeytemme ja hyväksyä, että Jumalan tiet ovat rajallisen käsityskykymme ulottumattomissa. Kieltäytymällä tekemästä niin ja väittämällä, että pahan olemassaolo sulkee pois sen, että meidät on luonut viisas ja rakastava Jumala, on epärationalista, epäloogista ja epäraamatullista.

Asioihin puuttuva Jumala?

Mutta eikö kaikkivoimainen, rakastava Jumala puuttuisi asioiden kulkuun estämällä pahaa ja sen aiheuttamaa kärsimystä? Tuohon kysymykseen vastataan parhaiten esittämällä toisia kysymyksiä.

Minkälainen Jumala tekisi niin aina meidän vain halutessamme? Aiemmin mainitussa väittelyssä, Edward Tabash kutsui Jumalaa ”moraalihirviöksi” ja esitti tämän haasteen: ”Jos kuulet, ja todella olet siellä, näyttäydy juuri nyt... tee kolossaalinen ihme... osoita minulle jotakin enemmän kuin muinaisia kuulopuheita todistaaksesi olemassaolosi.” Kun mitään ei tapahtunut, Tabash väitti todistaneensa väitteensä – mutta hän meni harhaan, koska Jumala joka sallisi itseään käskettävän tällä tavoin, luovuttaisi pois ne ominaisuudet jotka tekevät hänestä Jumalan. Sellainen Jumala, joka hyppää joka kerta kun joku (ateisti tai ei) huutaa, ”hyppää!”, voi esiintyä saduissa, muttei todellisessa maailmassa.

Haluammeko todella Jumalan estävän asioita tapahtumasta (tai saavan toisia asioita tapahtumaan) manipuloimalla fysiikan lakeja sellaisella tavalla, ettemme hetkestä toiseen tietäisi, mitkä niistä olisivat toiminnassa ja mitkä eivät? Jos Jumala kiskoisi ja vääntäisi luonnonlakeja miljardeja kertoja päivässä vain taatakseen jokaisen turvallisuuden, mukavuuden tai menestyksen, tiede kävisi mahdottomaksi käsittää ja, kuten Francis Bridger sanoo kirjassaan, *Miksi en voi uskoa?*, ”meidät puristettaisiin sellaiseen fysikaalisen, sosiaalisen ja psykologisen epävakaisuuden tilaan, että elämä hajoaisi, paradoksaalisesti tuoden vielä enemmän kärsimystä mukanaan.”

Moraaliseikoista puhuen, millä tasolla Jumalan tulisi puuttua asioihin? Voisimme sanoa, ettei hänen olisi pitänyt sallia pahimpien lainrikkokojen – tämän maailman hitlereiden, pol potien ja mao-tse-tungien – tehdä mitä he tekivät. Mutta kuinka sitten seuraava taso – sanottaisiinko, murhamiesten, sadistien, raiskaajien, lasten väärinkäyttäjien ja huumeiden välittäjien – tulisiko Jumalan puuttua peliin ja pysäyttää heidät? Jos hän tekisi niin, uusi ”kerros” lainrikkokjia nousisi taas pahimmiksi – eli,

rattijuopot, myymälävarkaat, murtovarkaat ja samankaltaiset. Jos me pohtisimme tällä tavoin, päätyisimme pian tilanteeseen jossa vaatisimme, että Jumalan pitäisi puuttua asioiden kulkuun estämällä *kaiken* pahan. Kävisikö se sinulle, vaikka se tarkoittaisi sitä, että omia ajatuksiasi, sanojasi ja toimiasi kontrolloisi kosminen nukketeatterin hoitaja, varastaen sinulta kaiken vapauden ja vastuullisuuden?

Tällaisen Jumalan pitäisi myös kontrolloida ajatuksia ja tekoja, jotka olivat kärsimyksen *epäsuoria* syitä. Viikoittaisen golfin peluuni jälkeen ajan noutamaan vaimoani eräästä tilaisuudesta. Kuvittelepa, että olen myöhässä edelläni pelaavien takia, ja havaitsen olevani aikataulusta jäljessä. Rynnätessäni ulos golfkerholta parkkipaikalle, vahingossa tönäisen nurin naisjäsenen, joka iskee pänsä betonikiveykseen niin voimakkaasti, että hän vammautuu pahoin parantumattomaan aivovaurioon. Kuinka Jumalan olisi pitänyt puuttua asioiden kulkuun estämällä tapahtumaa seuranneet kärsimysten vuodet? Saamalla edelläni pelaavat pelaamaan paremmin tai nopeammin? Saamalla minut valitsemaan aikaisemman aloitusajan? Lyhentämällä pelin jälkeen suihkussa ja vaatteiden vaihdossa käyttämäni aikaa? Ohjaamalla naisen ulos kerhotalosta toisesta ovesta? Voisitko tosissasi hyväksyä ajatuksen Jumalasta, joka manipuloisi asioita tällä tavoin, rutistaen jok'ikistä itsenäisyytesi tai valinnanvapautesi hiukkasta?

Vaatimus, että Jumalan tulisi puuttua asioiden kulkuun estämällä kaikki paha ja kärsimys kuulostaa teoriassa järkevältä, mutta kun pohdimme asiaa perusteellisesti, huomaamme sen aiheuttavan enemmän ongelmia kuin se ratkaisee. Raamattu ohjaa meitä aivan toisenlaiseen suuntaan.

Tapaus historiasta

Raamatun täydellisin käsittely aiheesta paha ja kärsimys on kertomus miehestä nimeltä Job, joka eli yli 3000 vuotta sitten. Arvostettuna kuten, ”tämä mies oli kaikista Idän miehistä mahtavin.” (Job 1:3), hän oli todella

varakas ja seitsemän pojan ja kolmen tyttären isä. Vielä enemmän, ”tämä mies oli nuhteeton ja rehellinen, pelkäsi Jumalaa ja karttoi pahaa.” (Job 1:1). Kaikki näytti pyörivän hänen ympärillään, mutta yhtenä kauhistuttavana päivänä hän menetti yli 11000 eläintä, monet hänen palvelijoistaan kuolivat ja kaikki hänen kymmenen lastaan kuolivat, kun pyörremyrsky iski taloon, jossa he pitivät juhlaa (ks. Job 1:13-19). Vaikka häneen iskikin tämä henkilökohtainen holokausti, Job ”heittäytyi maahan ja rukoili”

“Alastonna minä tulin äitini kohdusta,
ja alastonna minä sinne palajan.
Herra antoi, ja Herra otti;
kiitetty olkoon Herran nimi.” (Job 1:21)

Tämä oli ällistyttävä, Jumalan suvereeniuden uskon julistus, mutta se ei pysäyttänyt Jobille lankeavia kärsimyksiä. Hänen oma terveytensä alkoi rappeutua; hän oli paiseiden peittämä, hänen ihonsa alkoi kuoriutua pois, hänen silmänsä heikkenivät, hänen hampaansa alkoivat mädätä ja häneen iski kuumeen, unettomuuden ja depression yhdistelmä. Hänen lähimpänsä löivät lyötyä ja hänen vaimonsa oli niin varma tilanteen toivottomuudesta, että hän epäsuorasti kehotti häntä tekemään itsemurhan: ”Kiroa Jumala ja kuole.” (Job 2:9). Lähimmät ystävät aloittivat olemalla sympaattisia, mutta pian ääni muuttui, ja he kertoivat Jobille, että hänen valtavien kärsimyksiensä täytyi olla rangaistus suuresta synnistä. Eräs heistä jopa vihjasi, että Job oli luultavasti pääsemässä liian vähällä.

Siitä eteenpäin Job ajoi tunteiden vuoristorataa. Eräänä hetkenä hän toivoi, että olisi syntynyt kuolleena: ”Miksi en kuollut heti äidin helmaan, miksi en menehtynyt kohdusta tullessani?” (Job 3:11), kun taas toisinaan hän näki tulevaan, ehdottomasti täydellisempään elämään kuoleman jälkeen ja näkyyn iankaikkisuuden viettämisestä Jumalan läsnäolossa: ”Mutta minä tiedän lunastajani elävän... saan minä nähdä Jumalan.” (Job 19:25-26). Hän asetti Jumalan oikeudenmukaisuuden

kyseenalaiseksi tämän salliessa jumalattomille: ”He viettävät päivänsä onnessa” (Job 21:13), sillä aikaa kun hän oli ”tullut tomun ja tuhan kaltaiseksi” (Job 30:19). Oli ajanjaksoja, jolloin hänestä tuntui että Jumala oli joko kaukana tai kuuro, välittämättä vähääkään hänen tuskastaan eikä edes halukaskaan vastaamaan hänen rukouksiinsa. Läpi koko tuon ajanjakson, hänen ystävänsä pitivät yllä sellaista kysymysten, neuvojen ja syytösten ristetulta, että Job valitti: ”Eikö tule jo loppu tuulen pieksämisestä, vai mikä yllyttää sinua vastaamaan?” (Job 16:3). Sitten tuli koko tarinan ratkaiseva käännepointti – Jumala puhui Jobille suoraan.

Jumalan vastaus Jobin tuskallisiin kysymyksiin muodostaa Raamatun täydellimmän käsittelyn aiheesta paha ja kärsimys – vaikka kertaakaan ei mainita kumpaakaan! Sen sijaan että olisi antanut Jobille kätevästi kasatun selityksen, Jumala valitsi täysin erilaisen tien. Useimmiten kysymysten muodossa, Jobia muistutettiin tavasta, miten luonnon maailma osoittaa Jumalan valtavaan suuruuteen ja voimaan, vastakohtana ihmisen riippuvaisuudelle ja heikkoudelle:

”Missä olit silloin, kun minä maan perustin?” (Job 38:4).

”Oletko eläissäsi käsenyt päivän koittaa tahi osoittanut aamuruskolle paikkansa” (Job 38:12).

”Taidatko solmita Otavan siteet tahi irroittaa kahleista Kalevanmiekan?” (Job 38:31).

”Taidatko lähettää salamet menemään” (Job 38:35).

”Tunnetko taivaan lait, tahi sinäkö säädät, miten se maata vallitsee?” (Job 38:33).

”Tahi onko sinun käsivartesi niinkuin Jumalan” (Job 40:9).

Lähimmäksi mitä Jumala tuli vastaamaan Jobin kysymyksiin suoraan, oli se, että Jumala kysyi joitakin omiaan:

“Tahtooko vikoilija riidellä Kaikkivaltiasta vastaan? ...
Sinäkö teet tyhjäksi minun oikeuteni,
tuomitset minut syylliseksi, ollaksesi itse oikeassa? (Job 40:2,8).

Jumala ei kertonut hänelle mitään tuskan ja kärsimyksen syystä, vaan sen sijaan keskittyi ihmisen vastaukseen. Hänen ystäviensä vuodattama sanojen vuolas virta ei ollut antanut Jobille mitään selvyyttä, helpotusta tai rohkaisua – ne olivat olleet ”sanoja ilman tietämystä” (Job 38:2, engl. käännös) – mutta nyt hän kykeni näkemään asiat niiden oikeassa perspektiivissä:

- Jumala kontrolloi maailmankaikkeutta täydellisesti, eikä mikään voinut tehdä tyhjäksi hänen iankaikkisia päämääriään: “Minä tiedän, että sinä voit kaikki ja ettei mikään päätöksesi ole sinulle mahdoton toteuttaa.” (Job 42:2).
- hän ei ollut minkäänlaisessa asemassa kiistelemään Jumalan kanssa tai asettamaan kyseenalaiseksi sitä, miten Jumala häntä kohteli: “Katso, minä olen siihen liian halpa; mitäpä sinulle vastaisin?” (Job 40:4).
- hän ei hallinnut kaikkia asioita: ”Siis on niin: minä puhuin ymmärtämättömästi, asioista, jotka ovat ylen ihmeelliset minun käsittää.” (Job 42:3).
- elävä suhde Jumalaan oli äärettömästi parempi kuin uskonnolliset tuntemukset tai ajatukset: ”Korvakuulolta vain olin sinusta kuullut, mutta nyt on silmäni sinut nähnyt.” (Job 42:5).
- hänen olisi tunnistettava olleensa väärässä asettaessaan kyseenalaiseksi Jumalan voiman, oikeudenmukaisuuden ja rakkauden, ja hänen tulisi nöyrästi antaa itsensä Jumalalle: ”Sentähden minä peruutan puheeni ja kadun tomussa ja tuhassa.” (Job 42:6).

Tässä on tärkeitä pääperiaatteita. Job ei saanut sanasanalta - vastauksia kysymyksiinsä, mutta hän oppi pimeässä luottamaan Jumalaan. Tämä ei ollut kohtaloon taipumista vaan, kuten irlantilainen saarnaaja Herbert Carson liikuttavasti sen esittää, vastaten ”kuten lapsi pimeässä tarttuneena lujasti kiinni isänsä käsivarsiin”. Jumala ei kerro meille, miksi hän salli synnin tulla maailmaan mutta, kertomatta meille miten tämä käytännössä tapahtuu, vakuuttaa meille että hän hallitsee jopa sen pahimpia vaikutuksia.

Jobin tarina kertoo meille, että *on vähemmän tärkeitä tietää kaikki vastaukset, kuin tuntea ja luottaa Häneen, joka tietää*. Yksin tästä kiinni pitäminen voi olla vapauttava kokemus. Joitakin vuosia sitten vaimoni joutui hengenvaarallisen, kliinisen depression musertamaksi. Hänen uskonsa oli käytännöllisesti katsoen haihtunut, ja minkäänlaista vapautusta ei näyttänyt olevan näköpiirissä. Sitten, kahdesti samalla viikolla, jotkut kirjoittivat hänelle lähes identtisin sanoin, sanomiensa ytimen ollessa, ettei Jumalalla ollut mitään velvollisuutta selittää mitään, mitä hän aikaansai tai salli tulevan elämäämme. Tämä ei antanut meille ”poikki ja pinoon” -vastauksia kaikkiin kysymyksiimme, mutta parissa päivässä tukahduttava pilvi oli noussut ja Joyce selviytyi voittajaksi ja hänen uskonsa oli uudistunut ja syventynyt.

Jumalan megafoni

Laajasti tunnetussa kirjassaan *Tuskan ongelma*, C. S. Lewis kirjoitti: ”Jumala kuiskaa meille mielihyvässämme, puhuu tajunnassamme, mutta huutaa tuskissamme; se on hänen megafoninsa kuuron maailman herättämiseksi.” Lewis oli oikeassa. Elämän miellyttävät kokemukset on usein nähty Jumalan hyvyyden ilmaisuina, kun taas yllättävät tietoisuuden iskut ovat säännöllisesti aikaansaaneet moraalisen vastuun tuntemuksia. Mutta kuinka Jumala ”huutaa tuskissamme”? Monin tavoin. Raamattu kertoo Jumalan käyttävän kärsimystä korostaakseen fyysistä haurauttamme, muistuttaakseen meille ettemme ole immuuneja synnin

seurauksille, opettaakseen meille että elämässä on muutakin kuin fyysistä terveyttä ja vahvuutta, rohkaisten meitä hakemaan häntä avuksemme kestääksemme langenneessa maailmassa elämisen paineita ja tuskia, kehittääkseen luonteen syvyyttä ja oppiaksemme kuinka olla herkkiä ja myötätuntoisia toisten tarpeille.

Eniten Jumala käyttää kärsimystä johdattamaan huomiomme nykyisestä tulevaan ja ajan lyhyydestä iankaikkisuuden avaruuteen. Niin paljon aikaamme saattaa tuhlaantua joutavuuksiin kuten muoti, urheilu, lomamatkojen suunnittelu, ravintoloiden valikoiminen tai tapettien valinta, mutta kun merkittävä katastrofi iskee otsikoihin, tai vakava onnettomuus tai sairaus iskee, näistä asioista tulee yhtäkkiä täysin merkityksettömiä, ja alamme vakavasti ajatella oman kuolemistemme varmuutta ja sitä, mitä saattaa odottaa tuolla puolen. Tähän tilanteeseen ateismi ei voi (kirjaimellisesti) tarjota mitään muuta kuin tomua ja tuhkaa. Kuten Herbert Carson kirjoittaa, ”katsoa eteenpäin yksinomaan inhimillisestä näkökulmasta, on vain seuraavan mäen näkemistä – jatkuvaa tuskaa, loppumatonta surua, säälimättömästi etenevää heikentävää sairautta... Ainoa mitä voimme tehdä, jos se on näköpiirimme rajana, on kompuroida eteenpäin niin hyvin kuin voimme.”

Raamattu antaa hyvin erilaisen perspektiivin ja sanoo, että vaikka Jumala toistaiseksi sallii pahan ja kärsimyksen rinnakkaiselon - ja syistä joita emme koskaan voi täysin käsittää - eräänä päivänä ne poistetaan ja niiden tuottamat ongelmat tulevat täydellisesti ja pysyvästi hoidetuiksi. Jumala, joka saattoi nykyisen asiain järjestyksen olemaan, ja ”kantaen kaikki voimansa sanalla” (Hebrealaiskirje 1:3), tekee lopun tästä hävitetystä ja viheliäisestä maailmasta ja muuttaa koko maailmankaikkeuden sellaiseksi, jossa on ”uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu.” (2 Pietarin kirje 3:13), ”eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä parkua eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt.” (Ilmestyskirja 21:4).

Kun ateisti väittää, että kaikkivoimainen Jumala *voisi* päästää pahasta ja rakastava Jumala *tekisi* niin, Jumalaan uskova henkilö on samaa mieltä,

*mutta lisää, että koska niin ei tapahdu nyt, voimme olla varmat, että niin tulee tapahtumaan tulevaisuudessa. Se päivä on tulossa, jolloin Jumala on tekevä kosmisen, moraalisen muuttamisen. Täydellinen oikeus ei ainoastaan toteudu, vaan nähdään toteutetun. Pahat eivät enää menesty, vanhurskaat eivät enää kärsi ja pahan ongelma tulee täydellisesti ja lopullisesti hoidetuksi kaiken epäilyn ja kiistelyn yli. Tämä on se, joka sai Uuden testamentin kirjoittajan lakaisemaan syrjään 20 vuotta lähes armotonta kipua ja painetta vain ”kevyenä ja väliaikaisena ahdistuksena” ja vakuuttamaan uskonveljilleen, ”että tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen, joka on ilmestyvä meihin.” (Roomalaiskirje 8:18). *Pahan olemassaolo ei sulje pois Jumalan olemassaoloa, mutta Jumalan olemassaolo takaa pahan poistamisen.**

Tämä ohjaa meidät kahteen rinnakkaistotuuteen. Ensiksi, jos me rajaamme ajattelumme yksin aikaan ja tilaan, emme millään tavoin voi saada otetta aiheesta paha ja kärsimys. Vastaukset kysymyksiin tarkoituksesta ja päämäärästä ovat sen ”laatikon” ulkopuolella, jossa tavallisesti elämme ja ajattelemme. Aivan kuten vuorovesien vaihtelussakaan ei ole mitään järkeä, ennen kuin saamme tietää kuun vetovoimasta, samoin meidän ”laatikoitu” ajattelumme ei koskaan voi löytää vastauksia, jotka hiljentävät mielemme tai tyydyttävät sydämemme.

Toinen totuus on, että kristityn vastaus pahaan ja kärsimykseen käy yli ajan ja tilan ja avaa meille avarampaa ajattelua. Sen juuret ovat henkilökohtaisessa suhteessa Jumalaan, joka ei ole inhimillisen kärsimyksen kyvytön seuraaja, vaan kontrolloi täydellisesti ja välittömästi kaikkea tapahtuvaa.

Mies, joka oli Jumala

Ja silti Raamattu lisää vielä suuremman totuuden. Se kertoo, että Jumala on tullut läheisesti inhimillisen kärsimyksen todellisuuteen ja sanoin

kuvaamattomalla hinnalla ottanut perustavaa laatua olevia askeleita pahan rankaisemiseksi ja lopulta tuhoamiseksi. Hän teki niin Jeesuksen Kristuksen persoonassa.

Menestysmusikaalissa *Jesus Christ Superstar*, Maria Magdaleena laulaa: ”Hän on ihminen, hän on vain ihminen.” Hän oli oikeassa – ja väärässä! Raamattu ilmaisee täysin selvästi, että vaikka hänen ominaisuutensa, sanansa ja tekonsa asettavat hänet päätään ylemmäksi kaikkia maailmassa eläneitä 60 biljoonaa ihmistä, hän oli todellisesti ja täydellisesti ihminen. Taiteilijat, jotka kuvaavat hänet sädekehässä tai siivin, ovat erehtyneet. Lapsena hänet opetettiin seisomaan, kävelemään, puhumaan ja kirjoittamaan, ja ruokkimaan ja pukemaan itsensä. Hän tiesi, mitä oli olla väsynyt, nälkäinen ja janoinen. Murehtien toisia kohtaavasta tragediasta, ”itki hän sitä” (Luukkaan evankeliumi 19:41); kuultuaan hyviä uutisia ”hän riemuitsi Pyhässä Hengessä.” (Luukkaan evankeliumi 10:21). Vielä paljon osuvammin, hän ”joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin.” (Hebrealaiskirje 4:15).

Silti hän *oli enemmän kuin ihminen*. Satoja vuosia ennen hänen syntymäänsä, Jumalan lähettämät profeetat lupasivat, että hän tulisi eräänä päivänä puuttumaan ihmiskunnan historiaan lähettämällä suuren vapauttajan – Messiaan – joka tulisi tarjoamaan täydellisen vastauksen ihmisen suurimpaan tarpeeseen. Näitä profetioita oli yli 300, kattaen hänen syntymänsä tarkan paikan ja ajan, hänen sukupuunsa, elämäntyylinsä, opetuksensa, ihmeelliset voimansa ja tarkat yksityiskohdat tapahtumista koskien hänen kuolemaansa. Mikä ihmeellisintä, he sanoivat että hän tulisi syntymään neitsyestä – jotakin aivan ainutlaatuista ihmisen kokemuspöyrissä.

Jeesus täytti jokaisen näistä profetioista täsmälleen, ja niin tehdessään allekirjoitti Raamatun yksimielisen todistuksen, että ”hän on näkymättömän Jumalan kuva” (Kolossalaiskirje 1:15), ja ”hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti” (Kolossalaiskirje 2:9). *Mutta miksi hän tuli?* Raamattu ei voisi olla selkeämpi. Hän ei tullut poliitikoksi, diplomaatiksi, talousmieheksi, tiedemieheksi, tohtoriksi tai psykiatriksi, vaan selvittämään ihmiskunnan kaikkein perimmäisimmän,

maailmanlaajuisen ja kuolettavimman ongelman – mitä Raamattu sovittelematta kutsuu ”synniksi”.

Kuten aiemmin havaitsimme, Jumalan alkuperäinen mielipide luomisesta (ihmiskunta mukaan lukien) oli, että kaikki oli ”sangen hyvää”, kaikki siinä saavutti hänen varauksettoman hyväksyntänsä. Asiat ovat muuttuneet! Tämän päivän media on kuormitettu väkivallan, verenvuodatuksen, rasmin, irstailun, epämoraalisuuden, epärehellisyyden, petoksen, korruption, ahneuden ja kaikenlaisen synnin raporteilla. Terroristihyökkäys, joka teurastaa 3000 ihmistä aamupäivän aikana on järkyttävä, mutta sen ei pitäisi yllättää meitä, koska tuollaisen kauhistuttavan tapahtuman perimmäinen syy ei löydy Amerikan ulkopoliitikasta, Lähi- Idän politiikasta tai uskonnollisesta fanaattisuudesta, vaan ihmissydämen turmeltuneisuudesta, koska ”petollinen on sydän ylitse kaiken ja pahanilkinen” (Jeremia 17:9).

Kärsivä Vapahtaja

Tätä hirvittävää ongelmaa Jumala tuli ratkaisemaan Jeesuksen Kristuksen persoonassa – ja näin tehdessään hän kärsi loppuun asti tuskan ja kärsimyksen, jonka synty aiheuttaa. Tämä on voimakkaasti ilmaistu näillä sanoin, ensi kertaa esitettynä 1960- luvulla:

Ajan lopulla, miljardit ihmiset olivat siroteltuina suurelle tasangolle Jumalan valtaistuimen eteen. Monet kavahtivat säihkyvää kirkkautta edesssänsä. Mutta eräät ryhmät etualalla puhuivat kiihtyneinä – eivät nöyristelevässä häpeässä vaan sotaisasti. ”Voiko Jumala tuomita meidät?”

”Mitä hän muka tietää kärsimyksestä?” sivalsi koppava nuori tummaverikkö. Hän repäisi auki hihan paljastaakseen tatuoidun numeron natsien keskitysleiriltä. ”Me kärsimme terroria ... lyömistä ... kidutusta ... kuoleman!”

Toisessa ryhmässä musta mies laski kaulustaan. ”Mitäs tästä?” hän vaati, esittäen ruman, köyden polttaman arven. ”Viattomana lynkattu vain siksi, että oli musta!”

Toisessa joukossa, raskaana oleva koulutyttö uhkaavin silmin: ”Miksi minun pitäisi kärsiä?” hän murisi. ”Ei se ollut minun syyni.”

Pitkin tuota tasankoa oli satoja tuollaisia ryhmiä. Jokaisella oli valitus Jumalaa vastaan pahasta ja kärsimyksestä, jota hän oli sallinut maailmassaan. Kuinka onnekas Jumala olikaan eläessään taivaassa, missä kaikki oli ihanuutta ja kirkkautta, missä ei ollut kyyneleitä eikä pelkoa, ei nälkää tai vihaa! Mitä Jumala muka tiesi siitä kaikesta mitä ihmiset olivat pakotettuja kärsimään tässä maailmassa? ”Sillä Jumalahan viettää varsin suojattua elämää,” he sanoivat.

Niinpä jokainen näistä ryhmistä lähetti edellään johtajansa, valittuna suurimpien kärsimystensä takia. Juutalainen, musta, hiroshimalainen, karneasti vammautunut kihtisairas, talidomidilapsi. Tasangon keskellä he neuvottelivat keskenään.

Lopulta he olivat valmiit esittämään syytöksensä. Se oli varsin ovela. Ennen kuin Jumala olisi pätevä heidän tuomarikseen, hänen täytyisi kärsiä mitä he olivat kärsineet. Heidän päätöksensä oli, että Jumala tulisi tuomita elämään maan päällä – ihmisenä! Antaa hänen syntyä juutalaisena. Olkoon hänen syntyperänsä laillisuus kyseenalaistettu. Annettakoon hänelle niin vaikea työ, että jopa hänen oma perheensä pitää häntä seonneena kun hän yrittää tehdä sitä. Tulkoon hän lähimpien ystäviensä pettämäksi. Kohdatkoon hän vääriä syytöksiä, tulkoon puolueellisen tuomioistuimen koettelemaksi ja pelkurimaisen tuomarin tuomitsemaksi. Häntä pitää kiduttaa. Lopulta, antakaa hänen nähdä miltä tuntuu olla kauhistuttavan yksin. Sitten hän kuolkoon tuskissa. Kuolkoon niin, ettei kukaan epäile, kuoliko hän. Olkoon silminnäkijöiden joukko sitä todistamassa.

Kun jokainen johtaja ilmoitti osuutensa hänen tuomiostaan, hyväksynnän äänekäs murina nousi kokoontuneiden ihmisten väentungoksesta. Kun viimeinen oli lopettanut tuomion

kuuluttamisen, tuli pitkä hiljaisuus. Kukaan ei päästänyt enää sanaakaan. Kukaan ei liikahtanut. Sillä yhtäkkiä kaikki tajusivat, että Jumala oli jo kärsinyt rangaistuksensa.

Jeesus ... syyskuun 11. ... ja sinä

Kuten nämä voimakkaat sanat osoittavat, Jumalan osallistumisen huippukohta ihmisen syntiin ja kärsimykseen tapahtui, kun sanoin kuvaamattoman rakkauden teolla Jeesus salli itsensä tapettavan. Raamattu kertoo, että ”synnin palkka on kuolema” (Roomalaiskirje 6:23), ja vaikka hän oli täydellisesti synnitön, ”kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä” (Roomalaiskirje 5:6), ottaen vapaaehtoisesti syntisten paikan ja omassa ruumiissaan ja hengessään kantaen täydellisesti niiden ansaitseman rangaistuksen. Raamatun sanoin: ”Kristus kärsi kerran kuoleman syntien tähden, vanhurskas vääräin puolesta, johdattaaksensa meidät Jumalan tykö” (1 Pietarin kirje 3:18).

Jeesus tuli, ”että hän tekisi tyhjäksi perkeleen teot” (1 Johanneksen kirje 3:8) ja osoitti niin tehneensä, kun kolme päivää myöhemmin (jälleen täyttäen profetian) hän nousi kuolleista – valtava totuus, jonka vahvistivat sadat itsenäiset silminnäkijät, kuten myös hänen seuraajiensa muuttuminen pelkureista voittajiksi, kristillisen seurakunnan synty ja kasvu, ja hänen dynaaminen vaikutuksensa miljoonien ihmisten elämään tuhansien vuosien aikana. Tänäkin hän tarjoaa syntien anteeksiantoa ja elävää, iankaikkista suhdetta Jumalaan kaikille, jotka tahtovat kääntyä itsekeskeisestä elämästä ja antautua hänelle Vapahtajana ja Herrana.

Miten syyskuun 11. liittyy tähän? Kerran Jeesus muistutti ihmisiä hiljattaisesta katastrofista, jossa torni Jerusalemissa oli romahtanut, surmaten 18 ihmistä. Välittämättä tapahtuman spekuloinnista, Jeesus kysyi (ja vastasi) yhden kysymyksen uhreista ja antoi päivänselvän varoituksen kuulijoilleen: ”Luuletteko, että he olivat syyllisemmät kuin kaikki muut ihmiset, jotka Jerusalemissa asuvat? Eivät olleet, sanon minä

teille, mutta ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte” (Luukkaan evankeliumi 13:4-5).

Opetukset ovat kristallin kirkkaat. Jotkut ovat osoittaneet syyskuun 11. verilöylyä Jumalan tuomioksi Yhdysvalloille, mutta tämä on liian raaka päätelmä. Meillä ei ole perustetta sanoa, että nuo 3000 jotka kuolivat olivat maan pahimmat syntiset, ja ansaitsivat kuolla kun toiset elivät, tai vihjailla, että Jumala on synnin alkuunpanija ja satunnaisesti valitsi heidät kuolemaan epäoikeudenmukaisesti. Olemme turvallisemmalla pohjalla, jos esitämme että syyskuun 11. päivänä Jumala veti takaisin suojaavan kätensä ja äärettömässä viisauudessaan salli tämän pahan hyökkäyksen edeltämään varoituksena sitä tuomiota, joka on odottamassa jokaista joka hylkää hänen vaatimuksensa.

Jos jopa tämä kuulostaa liian karkealta, saanen kannustaa sinua huomaamaan, että ainoastaan Jumalan armosta ei kaikkia muita ihmisiä Yhdysvalloissa – ja kaikkialla - pyyhkäistä pois. Se tosiasia, että ”kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla” (Roomalaiskirje 3:23) tarkoittaa, että jos hän tuhoaisi koko ihmiskunnan sekunnin murto-osassa, ei hänen oikeudenmukaisuutensa eikä vanhurskautensa olisi saatettu huonoon valoon. Jos Jumala jakaisi välittömän ja vanhurskaan tuomion yllemme, en olisi kirjoittamassa näitä sanoja, etkä sinä lukemassa. Olemme elossa tänään vain siitä syystä, ainakin toistaiseksi, että Jumala ei ”tee meille syntiemme mukaan eikä kosta meille pahain tekojemme mukaan” (Psalmi 103:10). Positiivisesti esitettynä, ”Herran armoa on, ettemme ole aivan hävinneet, sillä hänen laupeutensa ei ole loppunut” (Valitusvirret 3:22).

Kun minulta kysyttiin, ”missä Jumala oli kun uskonnolliset fanaatikot tappoivat nuo 3000 ihmistä Amerikassa?” vastasin: ”Juuri siellä, missä hän oli kun uskonnolliset fanaatikot tappoivat hänen Poikansa, Jeesuksen Kristuksen – hallitsemassa täydellisesti kaikkea tapahtuvaa.” Tämä on Raamatun selvä opetus. Ne jotka yhdistivät voimansa saadakseen Jeesuksen ristiinnaulituksi olivat ”pahoja miehiä”, mutta silti hänen kuolemansa tapahtui ”Jumalan ennaltamäärätyn päätöksen ja edeltätietämyksen mukaan” (Apostolien teot 2:23).

Toinen opetus on yhtä selvä. Syyskuun 11. on herätyskutsu. Se varoittaa meitä, että paha on todellista, että elämä on lyhyt ja hauras, ja että kuolema on varma. Vielä kuuluvammin se käskee meitä valmistautumaan tuomionluvun viimeiseen päivään, jolloin on ”meidän jokaisen tehtävä Jumalalle tili itsestämme” (Roomalaiskirje 14:12), ”jona hän on tuomitseva maanpiirin vanhurskaudessa” (Apostolien teot 17:31).

Koska eivät ”väävät saa periä Jumalan valtakuntaa” (1 Korinttolaiskirje 6:9), voimme olla varmat, että jos tuomion tulisi tapahtua omien ajatuksiemme, sanojemme ja tekojemme perusteella, tapauksemme olisi toivoton ja meidät tuomittaisiin oikeudenmukaisesti viettämään iankaikkisuus helvetissä, tietoisesti kärsien kauhistuttavan rangaistuksen jonka ansaitsemme. Tämä on juuri sitä mitä Jeesus tarkoitti, kun hän varoitti kuulijoitaan, ”ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte.”

Nyt kuulet parhaan uutisen jota koskaan luet! Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen perusteella – syntisten paikalla – tuomari- Jumala on halukas tekemään sopimuksen tuomioistuimen ulkopuolella! Jos tulet hänen tykönsä aidossa katumuksessa ja uskossa, kääntyen pois synnistä ja luottaen Jeesukseen Kristukseen Pelastajana, *kaikki* sinun syntisi annetaan anteeksi, sinulla on rauha Jumalan kanssa ja kun maanpäällinen elämäsi on ohi, tulet viettämään iankaikkisuuden Jumalan synnittömässä, kivuttomassa, kuolemattomassa, ihanassa läsnäolossa.

Tartu kiinni tänä päivänä!

Päivää ennen terroristien hyökkäystä American Airlines’ in matkustaja havaitsi lentoemännän rikkovan jäitä viinipullolla. Peläten tämän loukkaavan itsensä, mies kysyi eikö ollut muuta tapaa tehdä se. Lentoemäntä oli vaikuttunut siitä, että mies oli niin huolissaan, ja vähän aikaa keskusteltuaan nainen mielellään vastaanotti kristillisen kirjasein mieheltä. Myöhemmin lennolla nainen kertoi, että se oli jo kuudes tämän kaltainen kirjasein, jonka hän oli hiljattain saanut, ja kysyi: ”Mitä Jumala

oikein minulta tahtoo?” Mies vastasi, ”elämäsi”, ja sitten selitti naisen tarpeen päästä sovintoon Jumalan kanssa Kristuksen kautta. Vajaa 24 tuntia myöhemmin nainen oli ensimmäisessä koneessa, joka rysähti World Trade Centeriin.

Kun suljet tämän kirjasen, saanko kannustaa sinua miettimään vakavasti seuraavaa kahta asiaa. Ensimmäinen on tämä Jumalan ihana lupaus: ”Te etsitte minua ja löydätte minut, kun te etsitte minua kaikesta sydämeštänne” (Jeremia 29:13). Toinen on, että tällä armollisella kutsulla on päättymispäivä: ”Etsikää Herraa *silloin, kun hänet löytää voidaan*; huutakaa häntä avuksi, *kun hän läsnä on*” (Jesaja 55:6). Lentoemännällä, jolle selitettiin syyskuun 10. päivänä tapa päästä sovintoon Jumalan kanssa, ei ollut mitään aavistusta, että hänen henkilökohtainen päättymispäivänsä oli vain tuntien päässä – ja hänen merkittävä tarinansa on vakavoittava muistuttaja, ettei kenelläkään ole varaa leikkiä Jumalan kärsivällisyydellä ja otaksua voivansa vastata silloin kun se hyvältä tuntuu.

Täydellisessä pyhydessään Jumala vihaa syntiä, vaikka ”hän ei tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulevat parannukseen” (2 Pietarin kirje 3:9) ja suuressa armossaan hän rakastaa niitä, jotka aidosti haluavat niin tehdä. Älä siis anna minkään pidätellä sinua kutsumasta häntä apuun tässä ja nyt, pyytäen hänen anteeksiantoon ja että Hän antaisi sinulle armon kääntyä synnistä ja antaa itsesi Jeesukselle Kristukselle omana henkilökohtaisena Vapahtajanasi. Havaitse itse, että ”synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme!” (Roomalaiskirje 6:23).

Tämä kirjanen perustuu osittain John Blanchardin teokseen *Onko Jumala jo ohittanut viimeisen myyntipäivänsä?* Ota yhteys paikalliseen kristilliseen kirjakauppaan saadaksesi oman kopion tai tilaa sellainen suoraan julkaisijalta:

Evangelical Press, Faverdale North Industrial Estate, Darlington, DL3 0PH, England

(e-mail: sales@evangelicalpress.org)

Jos olet pannut luottamuksesi Kristukseen tätä kirjasta lukiessasi, olet tervetullut kirjoittamaan John Blanchardille julkaisijan osoitteeseen. Mikäli haluaisit apua hengellisessä kasvussasi, ole ystävällinen ja ota yhteyttä seuraavaan henkilöön:

Bruce Cottrill
Yrjönkatu 2 A 5
05900 Hyvinkää
puh. (019) 450 394
e-mail: ebcot@kolumbus.fi
web: <http://www.JesusOnHerra.com>

